

‘Ik zoek de verbinding’

‘We werken lekker en hebben lol. Beter kan je het niet hebben’

Fokko Vellenga, notaris in Amersfoort, begon als opbouwwerker omdat hij graag met mensen wilde werken. Al snel bleek dat hij dat beter binnen het notariaat kon doen. Naast zijn notarispraktijk doet hij pastoraal werk.

TEKST Henriette van Wermeskerken | BEELD Truus van Gog

‘**N**a mijn middelbare school wilde ik graag met mensen gaan werken, iets voor mensen betekenen, maar ik wist niet precies hoe. Ik ben naar de Sociale Academie gegaan en werd vervolgens opbouwwerker bij een welszijnsstichting. Daarmee bevond ik mij overigens in goed gezelschap, Barack Obama is zijn werkende leven ook begonnen als opbouwwerker. Maar het beviel me niet. Het geitenwollen-sokkengehalte was hoog. Er werd veel gekletst, er zat geen duidelijke richting in het werk en de resultaten waren al helemaal niet duidelijk. Ik kreeg er geen energie van, integendeel, en dat zag ik ook bij anderen. Al snel ging ik op zoek naar iets anders. Iets concreets. Rechten leek mij wel wat. Het normatieve zat er van huis uit in. De drang naar een vrij beroep ook, met een predikant als vader en een huisarts als broer. Als vieren-twintigjarige ging ik voor de tweede keer studeren, nu aan de VU in Amsterdam.’

STUDENTENLEVEN

‘In mijn eerste jaar kwam professor Gregor van der Burght, toen hoogleraar notarieel recht, een praatje houden. Hij wist het vak aanstekelijk te presenteren. Dat bewoog mij ertoe om notarieel recht te kiezen. De juiste keuze, bleek snel. Ik ben volop het studentenleven ingedoken en heb in vier jaar notarieel en Nederlands recht gestudeerd. Ik ben student-assistent bij Van der Burght geweest en heb als mentor eerstejaarsstudenten begeleid. Als kandidaat-notaris begon ik bij een groot kantoor in Amsterdam. Na een paar jaar wilden mijn vrouw en ik de stad uit en ik wilde naar een kleinschaliger kantoor. Zo kwamen wij in Amersfoort terecht.’

TURBULENT

‘Daar kwam ik Kees-Jan de Vries tegen, inmiddels al vele jaren mijn compagnon. We zaten beiden in het bestuur van een regionaal samenwerkingsverband van tien notariskantoren. We konden het direct goed met elkaar vinden. Eind jaren negentig van de vorige eeuw vatten wij het plan op om samen een nieuw kantoor te beginnen. Ja, waarom? We waren eigenwijs, misschien doordat we allebei een Friese achtergrond hebben. We wilden het op onze eigen manier doen, en een start maken zonder lijken in de kast. In die tijd was het niet gebruikelijk om een nieuw kantoor te starten, zeker niet met zijn tweeën, maar wij geloofden erin. In 1999 en in 2000 zijn we benoemd. In een turbulente tijd voor het notariaat. De tarieven werden vrijgegeven. We zijn flink gegroeid: tot de crisis waren we met 35 mensen. Inmiddels is het kantoor wat bescheidener. Met zo’n 25 mensen behoren we nog wel tot de grotere kantoren. We werken lekker en hebben lol. Beter kan je het niet hebben.’

INFORMEEL

‘Ik ben generalist en voer een algemene praktijk. Het mooie van het vak vind ik dat je met mensen werkt. Daar geniet ik ontzettend van. Vooral in het familie-recht kun je een relatie met je cliënten opbouwen, omdat zij op verschillende momenten in hun leven bij je komen. Ons kantoor ligt op een kantoren- en bedrijventerrein. We houden van een informele sfeer. Zo dragen we geen das. Maar ons pand ziet er verzorgd uit. In ons werk hebben wij kwaliteit hoog in het vaandel staan. De cliënten waarderen dat. De makelaardij stelt het bijvoorbeeld op prijs dat wij een acuut probleem – stel:

de hypotheek is er nog niet – actief proberen op te lossen en niet op het bordje van de cliënt terugleggen.’

EENHEID

‘Naar de kerk ben ik altijd blijven gaan. Kinderen uit een predikantengezin kunnen twee kanten op, een middenweg zie je niet vaak. Sommigen willen niets met het geloof te maken hebben en zetten zich ertegen af. Anderen vinden het waardevol en houden het vast. Ik hoor tot de tweede categorie. De gereformeerde kerk is inmiddels onderdeel van de Protestantse Kerk Nederland, PKN. Al ruim twintig jaar ben ik ook actief binnen de kerk, onder meer als ouderling. Ik vind het een mooie gemeenschap waarin alle lagen van de bevolking samenkomen rondom het evangelie. In deze tijd van individualisme en toenemende tegenstellingen binnen de maatschappij kunnen we dat goed gebruiken. Ik laaf mij aan die eenheid en die gemeenschapszin, om het maar eens in de tale Kanaäns te zeggen, de taal die van oudsher binnen de gereformeerde kerk wordt gebruikt.’

ONTMOETINGEN

‘Toen de dominee mij vroeg of ik pastoraal werk wilde doen, hoefde ik daar niet lang over na te denken. Pastoraal werk houdt in dat je gemeenteleden die geestelijke bijstand nodig hebben bezoekt, bijvoorbeeld eens in de week. Dat zijn mooie ontmoetingen, waarin je veel kunt betekenen. Eenzaamheid komt vaak voor. En zeker niet alleen bij ouderen. Mijn pastorale werk en mijn notariële werk beïnvloeden elkaar, over en weer. Het vormt mij allebei. Tijdens een nalatenschapsbespreking op kantoor ben ik eerder bedacht op de gevoelens van verdriet, rouw, en soms woede. En als ik iemand pastoraal bijsta die kwaad op iemand is, dan probeer ik het conflict te de-escaleren. Dan zoek ik de verbinding, zoals ik als notaris gewend ben.’ ■